

I. ZLOČINNÁ AGRESE, VRAŽEDNÁ VÁLKA USA PROTI VIETNAMU

Moto: USA shodily na Vietnam tři krát více bomb, než použily za celé období druhé světové války (tj. 14 milionů tun, což se rovná ekvivalentu 700 hirošimských atomových bomb).

V této vyhlazovací válce USA bylo zabito přes 4 miliony Vietnamců (Kambodžanů, Laosanů). Z toho mnoho civilistů - žen, starců a 250 tisíc dětí, kdy 750 tisíc bylo zraněno a zmrzačeno.

A usmrceno bylo jen 58 tisíc amerických agresorů.

„V roce 1954 byli bratři Dullesové posedlí svržením Mosaddeka (iránského premiéra zvoleného v dubnu 1951, usilujícího o protikoloniální politiku „Írán Iráncům“ – Z. K.). O rok později to byl Arbenz (guatemalský prezident v letech 1951-1954, jenž chtěl uskutečnit pozemkovou reformu, rozdělit neobdělávanou půdu mezi cca 100 tisíc bezzemků aj. – Z. K.). Ted' se jejich pozornost upnula na komunistického vůdce vietnamského protikoloniálního hnutí – Ho Či Mina ... V Evropě se tou dobou už ustálily studenovělečné pořádky ... byli přesvědčeni, že se frontová linie přesunula do východní Asie. Mylně se domnívali, že Čína je jakýmsi pěšákem Sovětského svazu, a Ho Či Mina vnímali (opět mylně) jako loutku obou zemí. A tak dospěli k názoru, že když tohoto muže zničí, zasadí tím „mezinárodnímu komunismu“ tu nejhorší ránu, jakou mu vůbec mohou uštědřit.“ (Kinzer S., Bratři. John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka, Rybka Publishers 2016, s. 228-229.)

I.

USA navazovaly na francouzskou kolonizaci a japonskou okupaci

I francouzská velkoburžoazie se zapojila do bojů mezi imperialistickými mocnostmi o rozdělení světa, na kolonizaci cizích zemí. Vedle Afriky, jako hlavní oblasti jejich výbojů, k jejich doméně patřila i Indočína (Vietnam, Kambodža a Laos), kterou ovládli, jak jinak než vojenskou agresí. Pokud jde o Vietnam, ten Francie vojensky ovládla v letech 1854 – 1884.

V průběhu druhé světové války, v roce 1940, kdy zemi (Francii) vládl vichystický režim (Vichy je francouzské město odkud v období druhé světové války formálně vládla celé Francii, vláda maršála Pétaina – Z. K.), byl Vietnam obsazen Japonskem, a tak francouzští koloniální úředníci a vojáci přísluhovali novým Japonským pánům – okupantům.

Revolucionář, vlastenec a komunista Ho Či Min

V průběhu japonské okupace se z Francouzské Indočíny vyčlenila „Země jihu“ – Vietnam. Po porážce Japonska americkou a sovětskou armádou, se iniciativy chopili opět Francouzi, kteří usilovali o zablokování a rozmetání národ-

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakryvaná a zahávaná tvář USA - VII. část - pokračování z minulého čísla)

ně osvobozenického hnutí, jež usilovalo o nezávislost svých zemí. Byl to Ho Či Min a jeho vlastenečtí, antikolonialističtí soudruzi, kdo vedl proti Japoncům partyzánský odboj, což hrálo Američanům „do noty“. Proto v roce „1945 vysadil OSS tým svých lidí v džungli, kde se nacházela Ho Či Minova základna. Instrukce zněly: najděte „pana HO“ a poskytněte mu oporu. Americká letadla shazovala Ho Či Minovým mužům americké zbraně a příslušníci OSS je s nimi učili zacházet. Ho a další anglicky hovořící partyzánské velitelé dostali kopie polních manuálů americké armády...

Když Japonci v srpnu kapitulovali a boje skončily, major Allisn Thomas, velitel týmu americké armády, s Ho Či Minem na rozloučenou povečeřel. Při té příležitosti se ho otázal, jestli je komunista. „Ano,“ odpověděl Ho. „Ale i tak můžeme být přátelé, ne?“

V tomto duchu, v naději pak Ho na Den nezávislosti citoval slova T. Jeffersona z Deklarace nezávislosti a Ústavy USA: „Všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni svým Stvořitelem jistými nezcizitelnými právy, mezi něž patří právo na život, svobodu a budování osobního štěstí.“ (Tamtéž s. 229.) V ekonomickém, politickém i právním životě USA jde jen o velká, mimo realitu jdoucí, chimérická slova, cíleně prezentující jen velké iluze.

O měsíc později vyhlásil Ho nezávislost Vietnamu a stal se jeho prvním vůdcem...“ (Kinzer S., Bratři. John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka, Rybka Publishers 2016, s. 229.)

Národně osvobozenické hnutí pod vedením revolucionáře a komunisty Ho Či Mina, již 2. září 1945 dosáhlo vyhlášení nezávislosti Vietnamu, kdy se zrodila Vietnamská demokratická republika (VDR) a jejím prezidentem se stal Ho Či Min. S tím se koloniální Francie, nehodlala smířit. Tak již v polovině tohoto měsíce (září) zahájili Francouzi, za podpory dalších imperialistických, prý „demokratických“ velmocí – V. Británie a USA, protiútok, rozpoutali indočínskou válku.

Francouzská agrese za pomoci Velké Británie a USA

Ano, konkrétně řečeno, již za pár dní od vyhlášení nezávislosti, **13. září 1945 se v Saigonu vylodily britské jednotky.** Nezdržely se tu však dlouho a **odevzdaly město francouzské koloniální administrativě.** Paříž se rozhodla, pro novou taktiku – síce 6. března 1946 formálně uznala nezávislost Vietnamské demokratické republiky, ale

v rámci Indočínské federace, která měla sloužit jako nový formální rámec francouzské koloniální správy. **Francouzi** na jaře 1946 nabyli v dostatečné míře sebevědomí a **přešli k silovým, agresivnějším metodám.** V sektoru města Haifong **spustili palbu na nevelkou loď VDR** s požadavkem předání kontroly nad místním přístavem. Poté **následovalo bombardování města,** při němž zahynuly tisíce civilních obyvatel. Tak **začala válka, která trvala osm let, až do definitivní porážky francouzských intervenťů v roce 1954.** Rozsah a důsledky této konfrontace ilustruje statistika poslední a rozhodující bitvy u Dien Bien Fu, kde Vietnamci zajali 10 tisíc francouzských vojáků. (Starikov, N., Stalin, J. V.: Po skončení vojny 1945-1948, kniha 1, Torden, s. 86-87.) „Brilantní“ **spolupráce rozpadajících se koloniálních říší, jež přitom vytvářela „nový“ prostor pro nástup nové koloniální, vlastně neokoloniální supervelmoci – Spojených států.**

Stojí za zmínku, že ve francouzské **Cizinecké legii,** která byla nasazená do bojů ve Vietnamu, **sloužilo** koncem 40. a začátkem 50. let **nemálo vojáků Wehrmachtu a příslušníků sil SS.** Byli to jednak etničtí Němci, ale i vlasovci, či ukrajinští veteráni divize SS „Halič“. Na Západě jim ochotně poskytli útočiště, aby je využili nejen proti SSSR. Když se přímá válka proti SSSR nekonala, vydělávali si tito žoldáci po celém světě. (Tamtéž, s. 87.)

Dopis Ho Či Mina prezidentu USA

Za pozornost stojí to, že Ho Či Min se dvakrát s písemnou žádostí o spolupráci a pomoc, obrátil na USA. Ve druhém případě šlo o „dopis prezidentovi USA Trumanovi, **ve kterém jej žádal, aby dostal „šlechtnému idealismu a velkomyslnosti, kterou projevovali vaši delegáti na shromáždění Spojených národů...“** Truman (jak jinak, když šlo o bytostně zavlého, primitivního antikomunistu, pseudodemokratického představitele nejbohatších a nejmocnějších vrstev třídy nejen americké velkobur-

žoazie), „na tuto výzvu neodpověděl a Ho Či Minův dopis byl čtvrt století držen v tajnosti.“ Přitom bratři „Dullesové zahájili svou kampaň proti Ho Či Minovi v Ženevě, kde se na jaře roku 1954 sešly země znepokojené situací v Indočíně.“ (Kinzer S., *Bratři John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka...*, s. 230, 231.)

Aktivní zapojení Spojených států do války ve Vietnamu

Je velmi důležité vědět, že **Spojené státy** ve „snaze naklonit si Francouze, aby podporovali americkou válku v Koreji, schválil Truman **v roce 1950 subvenci francouzské války ve Vietnamu** a poslal Francouzům **100 milionů dolarů**. V roce **1952** už **tato částka stoupla na trojnásobek**. **O dva roky později to byla téměř miliarda.**“ Ještě jeden pohled na pomoc Spojených států francouzským kolonizátorům v boji proti národně osvobozenkému hnutí Vietnamu. Tehdejší ministr zahraničí USA J. F. Dulles, prý „zpočátku doufal, že Ho Či Minovi zabráni dostat se k moci už jen tím, že bude dál finančně podporovat francouzskou armádu, která tou dobou válčila s Ho Či Minovým hnutím Viet Minu (*Národní výbor pro osvobození Vietnamu – Z. K.*).

Spojené státy hradily Francouzům většinu válečných nákladů; v letech 1950-1954 to bylo přes dvě miliardy dolarů. Na zvrát ve válce to však nestačilo.“ (*Tamtéž*, s. 233, 234.)

Tedy **od roku 1950** financovaly, v rámci solidarity a zistných zájmů imperialistických zemí, **téměř 80 % vojenských (válečných) výdajů Francouzů.**

Tato stále krvavější válka byla tak po porážce Francouzů v bitvě u Diem Bien Phu, ukončena v roce 1954, přičemž donutila Francouze k odchodu ze země, a to na ženevské konferenci o Východní Asii. (*Deschner K., Utajované dějiny USA ...*, Eko konzult 2016, s. 254.)

Poté byl na základě Ženevských dohod Vietnam rozdělen na dva státy: Ho Či Minovu **severní, Vietnamskou demokratickou republiku** a **jižní**, protisocialistickou, **profrancouzskou a proamerickou Vietnamskou republiku** (s demilitarizovanou zónou podél 17. rovnoběžky), kam **byl Spojenými státy dosazen k moci bývalý koloniální úředník, pobývající (studující) v USA, vyhraněný antikomunista, diktátor Ngo Ding Diem**, který se v roce 1956 stal nejprve **ministerským předsedou** a o rok později (1955) **prezidentem**.

„**Amerika si Diema vybrala pro jeho silný antikomunismus.** Také byl horlivý katolík, takže jeho zvolení vůdcem jižního Vietnamu ve Spojených státech výrazně podpořila Katolická liga... Zapřisáhlý antikomunista, kardinál Spelman Diema seznámil s mnoha předními politiky Spojených států ... Musíme zmínit především **klan Kennedyů**, kteří si ho opravdu oblíbili pro jeho téměř náboženského ducha, nezkorumpovatelnost, čest a čistou mysl. Pokud někdo mohl vést Vietnam do ráje, mohl to být jenom on. **Diem měl sice mocné přátele ve Washingtonu, ale jen malou podporu ve své vlastní zemi.**“ (*Filmový dokument USA, 2008: Válka ve Vietnamu. Peklo na zemi (1), Nationalismus a budování národa 1945-1960, 39:05-41:15.*)

Proto byl „do Vietnamu zaslán tým CIA, který mu měl upevnit nový režim. Jeho velitelem byl plukovník Edward Lansdale, jenž měl za úkol zachránit jižní Vietnam a pro tento úkol si vytvořit tým lidí, takže **přišel s nápadem zorganizovat setkávání Diema s občany.** Účelem prý „bylo, aby se z Diema stal opravdový vůdce svobodného Vietnamu.“ (46:25 ad.) Tak například „Pokud jste potřebovali dav, postavili jste tam školáky, nebo přivezli pár autobusů vesničanů. Nebo jste ještě **navštívili vybranou vesnici** a bylo jasné, že si to nikdo nedá ujít. Zvláště, **když jste rozdali zadarmo pár příkrývek, léky a nějaké jídlo. Jako dar od vlády...**“ (*Tamtéž*, 47:26 – 47:42.)

To vše přeci stálo za to, neboť **byl Diem pro Spojené státy** především „**pevnou hrází proti šíření komunismu, kterého se tolik obávaly... Tenkrát se o Diemovi dokonce mluvilo, jako o Božím požehnání.** Ve skutečnosti žádným požehnáním nebyl. Dokonce i s pomocí Američanů a CIA se mu nepodařilo získat si popularitu v očích většiny národa. Na venkově si naopak **znepřátelil rolníky svou, tzv. pozemkovou reformou...**

Přivedl sem sebou katolíky (*a Vietnam byl prý z 80 % buddhistický – Z. K.*) a daroval jim celou západní část regionu, kde **Diem získal rozsáhlé pozemky...** Diem začal likvidovat své protivníky **podezřelé ze sympatií ke komunismu...**“ (*Tamtéž*, 48:05 - 49:28.)

Souhrnně řečeno: Tento původem katolický kněz a **proamerický antidemokrat** učinil to, o co mu šlo a co mohl učinit. **Do všech klíčových funkcí dosadil příslušníky vlastní rodiny.** To vše mohl dělat proto, že **byl v boji proti komunistům razantním, teroristických, fašistických metod se nevyhýbajícím a neštítícím, vykonavatelem amerických zájmů.** Za komunistu byl přitom považován každý, kdo odmítal koloniální podřízenost a byl skutečným vlastencem, usilujícím

o nezávislost a svobodný rozvoj Vietnamu.

Dokonce i zcela prorežimní, jednoznačně proamerický politolog Pavel Havlíček, napsal: „Ve Vietnamské demokratické republice komunisté dokázali fungovat i bez vnější hospodářské a vojenské pomoci. Naopak existence Republiky Vietnam byla od jejího zrodu závislá na vnější pomoci. Většina jejich politických představitelů sloužila Francii ... **Závislost Republiky Vietnam na vnější podpoře a neschopnost získat oporu mezi vlastními lidmi** vyvolávala dojem, že jsou to právě komunisté,

kteří reprezentují skutečný vietnamský nacionalismus, neboť bojují proti vnějším imperialistům. **Saigonská administrativa s nimi naopak spolupracovala, dostávala významnou pomoc, nicméně zajistit v zemi bezpečnost nedokázala. Korupce, úplatkářství a klientelismus se patrně staly jediným účinným nástrojem, jak si jihovietnamské vedení zajišťovalo loajalitu. Snad právě proto si novináři zvykli Republiku Vietnam nazývat „pravicovou diktaturou“, „režimem jednoho muže“, „loutkou Spojených států“ apod.“ (*Hlaváček, P.: Vymaňování USA z Vietnamské války, Barrister a Principal, 2014, s. 47.*)**

Zde si dovolím ještě poznámku, že již **název oné knížky je zcela zavádějící, tak jako autorovy sympatie k politice USA a jeho antikomunismus.** Spojené státy se z války ve Vietnamu „nevymaňovaly“. Byla to jejich zcela záměrná agrese vycházející ze strategie „zatlačování komunismu“, s cílem, tuto zem zcela ovládnout. I za cenu vyhlazení milionů lidí nejen v severní části země („komunistického zla“ a „nebezpečí“). **Ano, USA se nevymaňovaly, ani nevymanily z této**

jejich zrušné, šílené války. Ony v ní byly, při jimi uplatňované strategické koncepcce totální války (nepřetržitým, masivním bombardováním civilního obyvatelstva i napalmem a chemickými bombami), poraženy!

Odmítnutí „demokratických“, „svobodných voleb“ a falešné „referendum“ poamericku

Podle ženevské úmluvy se měly ve Vietnamu, v červenci 1956, uskutečnit celonárodní volby. Jeden z nejvýznamnějších operativců CIA Edward Lansdale, společně s Diemem dospěli k názoru, že by bylo nejlepší, kdyby se žádné volby nekonaly a šéf státní bezpečnosti USA – CIA, Allen Dulles a jeho bratr ministr zahraničí USA Foster, jim dali za pravdu. Diem v prohlášení, jimž veřejně oznámil bojkot voleb, bezostyšně uvedl: „Nenechme se omezovat smlouvou, která byla podepsána v rozporu s tím, co si přeje vietnamský lid.“

Allen Dulles se obával, že bude obtížné přesvědčit Američany, aby podporovali vůdce, který kvůli upevnění své moci zrušil volby. Vymýšlel, proto způsob, jak si nejen naklonit Američany, ale zároveň odstranit poslední překážku, která Spojeným státům bránila získat ve Vietnamu úplný vliv. Vybídl Diema, aby zinscenoval referendum, ve kterém měli voliči rozhodnout, zda si přejí, aby jim vládl on nebo císař Bao Dai. Referendum se mělo konat 23. října 1955. Lansdale zařídil, aby hlasovací lístky pro Diema byly tištěny na červeném papíře, protože červená se ve Vietnamu tradičně považuje za šťastnou barvu, zatímco hlasovací lístky pro císaře Bao Daie byly zelené, což je tradičně barva nešťastná.

Volební kampaň ve prospěch Bao Daie, bylo zakázáno vést. Když se rozběhlo hlasování, Lansdale Biemovi doporučil, aby po jeho skončení oznámil volební zisk v rozmezí 60 až 70 % hlasů, Diem si postavil hlavu a trval, že to musí být 98 %. Nakonec ohlásil 98,2 %. Velvyslanec v Saigonu Frederik Reinhard označil „referendum“ za „pronikavý úspěch“. Deník *New York Times* charakterizoval volby jako „dokonale zvládnutou demokratickou proceduru a veřejný hold houževnatému vůdci“. (Kinzer S., *Bratři John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka...*, s. 270 až 271; viz také *Válka ve Vietnamu, Peklo na zemi (1), Nacionalismus a budování národa 1945-1960.*)

Vskutku kolosální podvod, hodný super impéria západního „svobodného světa“, Spojených států Amerických, při obraně, šíření a prosazování „demokracie“ a „lidských práv“ ve světě!

Odstranění prezidenta Diema těmi, kteří jej dosadili k moci

Spojené státy, které Diema mnoho let podporovaly a vydržovaly (již Eisenhower mu slíbil podporu v boji proti zlým komunistům a rok co rok mu posílal pomoc ve výši 300 milionů dolarů), jej nakonec zlikvidovaly, neboť je svým, jemu bytostně vlastním působením, poškozoval.

Jedním z prvních kroků, které Eisenhower po svém zvolení prezidentem USA v roce 1953 podniknul, bylo zvýšení americké finanční podpory Francouzům ve válce ve Vietnamu. K tomu uvedl: „Pokud se Spojené státy rozhodly vynaložit dalších 400 milionů dolarů na pomoc Francouzům, nejedná se o nějaké mrhání penězi. Naopak. Je to nejlevnější způsob, jakým můžeme zastavit něco, co může potenciálně ohrozit to, co má nesmírný význam pro celé Spojené státy, naši bezpečnost.“ (*Válka ve Vietnamu (1), Nacionalismus a budování národa 1945-1960, filmový dokument USA, 2008.*)

A to nejen tím, že se tento „dřívější mnich zkompromitoval teroristickými excesy, koncentračními tábory, žaláři a honem na lidi až do té míry, že prezident Kennedy přinejmenším odsouhlasil“ jeho „zavraždění ... jestliže ho přímo nenařídil. Stalo se to 1. listopadu 1963, tři týdny před Kennedyho vlastní smrtí.“ (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA ...*, Eko konzult 2016, s. 255.)

Kdy přitom byl i on, prezident Kennedy - při dodržování „jisté tradice“ v dějinách USA - zavražděn. Byla zde opět uplatněna ona osvědčená metoda působení speciálních služeb Spojených států, plnění rozhodnutí jejich nejvyšších činitelů, nejen v oblasti zahraniční politiky - zorganizování vraždy „nepatřičné osoby“, ať jde o kohokoli.

To, že Kennedy usiloval o odstranění Diemovy vlády, potvrzuje i dokumentární film z roku 2017, *Válka ve Vietnamu, část 2 – Na hřbetu tygra*, /43:41 – 49:02/, kde Kennedy odsouhlasil možný převrat v Saigonu, sesazení bratří Diemových. To bylo skutečně vojenským převratem, kdy byli přitom oba činitelé zavražděni. (To potvrzují i dokumenty Pentagonu, viz Ganser D., *IMPÉRIUM USA. Bezohledná světová velmoc, TORDEN 2021, s. 173.*)

Likvidace Diema byla tedy určena tím, že Diem dával velmi neomaleně najevo, že si je vědom, že jej Američané potřebují. Klád si proto osobní, nadsazené požadavky. Především však šlo o to, že míra represe, kterou uplatňoval i vůči většinové části obyvatel, jež vyznávala budhistické náboženství, jen vedla k většímu odporu lidu. Stále více obyvatel jižního Vietnamu začalo vystupovat proti Diemovi a jeho bratrovi Ngo Dinh Dienovi. Například, když vysoko-

školáci protestovali na podporu budhistických mnichů, kteří se na protest proti Diemovu režimu začali upalovat na ulicích Saigonu. Diem s bratrem vyhlásili stanné právo. Veřejná shromáždění byla zakázána a vojáci dostali povolení po 21 hodině večer kohokoliv na ulicích zastřelit a dali zavřít Vietnamské univerzity. Pak vtrhli do ulic středoškoláci, tak nechali zavřít všechny střední i základní školy, pozatýkat tisíce školáků včetně synů a dcer představitelů jeho vlastní vlády. (Dok. film z roku 2017, *Válka ve Vietnamu, část 2 – Na hřbetu tygra*, 42:45-43:40.) Diem a zejména jeho bratr Ngo tak začali i svým americkým protektorem překážet.

Snaha J. F. Kennedyho, který navázal na politiku Eisenhowera, jenž byl spolu s bratry Fosterem a Allanem Dullesovými rozhodnut za každou cenu zničit Ho Či Mina (neboť jinak by prý Spojené státy musely čelit nebezpečí „dominového efektu“, kdy vítězství Ho Či Mina ve Vietnamu by prý bezesporu vedlo k vítězství komunistických sil - tedy Číny i SSSR - v dalších zemích Indočíny), uvrhla nakonec americký národ přímo do prostředí zničující Vietnamské války. (Kinzer S., *Bratři John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka*, Rybka Publishers 2016, s. 237-238.)

Nový prezident Kennedy, falešně prezentovaný jako „velký demokrat“ až „mírotvůrce“, jako „mesiáš“ s vizí „Nové Ameriky“, „kolem sebe shromáždil výjimečnou skupinu týmu poradců, kteří sdíleli jeho odhodlání postavit se komunismu. A to včetně ministra obrany Roberta McNamary. (Dokument USA, 2017: *Válka ve Vietnamu č. 2 – Na hřbetu tygra*, 01:30-01:48) Uprostřed „studené války“, v níž neustále hrozila jaderná konfrontace, prezident podporoval nový, flexibilní způsob bránění, omezení komunismu, „omezenou válku“.

Doslova řekl: „Toto je nový druh války. Je nová ve své intenzitě, stará ve svém původu. Je to válka vedená partyzány, povstalci a atentáčníky. Je to válka využívající přepadání místo bojů, infiltrační místo agrese.“ Přitom doufal, že „za své omezené války využije zelené barety, speciální jednotky vycvičené v partyzánské válce a k protipovstaleckým akcím. (Tamtéž 05:55-06:06.) Zároveň ale chápal, že protipovstalecké akce nebudou stačit. (06:46) A tak zdvojnásobil financování jihovietnamské armády. Poslal jim vrtulníky a obrněné transportéry. (06:55) Rovněž odsouhlasil použití napalmu a defoliantů, aby Vietkong pozbyl svého krytí a zničila se úroda, která ho živila. (07:10) Používala se celá škála chemikálií... (07:15) Dále tiše navyšoval počty amerických poradců.

Během dvou let se počet těch, kteří zdědil (685) zvýšil na **11 300**. Ti byli oprávněni nejen cvičit, ale také k tomu, aby je doprovázeli v bitvě. Což bylo porušení dohody, která v roce 1954 rozdělila Vietnam. (07:55) Jeho administrativa se maximálně snažila utajit před Američany uvedený nárůst poradců... k němuž docházelo.“ (08:08) (*Dokument USA, 2017: Válka ve Vietnamu č. 2 – Na hřbetu tygra.*)

II.

NOVÁ FÁZE BRUTÁLNÍ ESKALACE VÁLKY USA PROTI VIETNAMU 1964–1975

Prezident USA „Johnson a jeho poradcí měli jen pramalé pochopení pro dějiny Vietnamu a jeho silný odpor proti čínským a francouzským invazím během staletí. Absolutně podcenili nacionalistický aspekt Ho Či Minova hnutí a předpokládali, že když způsobí dost velkou katastrofu a pozabíjejí dostatek lidí, Vietnamci se nakonec poddají. Dva měsíce od smrti JFK, v lednu 1964, Johnson a McNamara vystupňovali tajné vojenské aktivity proti severnímu Vietnamu, vysadili tam zpravodajce a úderné oddíly, aby ničily mosty, železnice i pobřežní výstavbu, unášeli Vietnamce a bombardovali pohraniční vesnice.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, Press Brno 2015, s. 209.*)

To byla jen předehra toho, co **bylo od srpna 1964 zcela zřejmé, že začala nová fáze útočné války Spojených států proti Vietnamu**, která byla zcela záměrně vyprovokována za aktivní účasti prezidenta USA a Pentagonu. **A to s cílem zcela ovládnout geopolitický prostor v jihovýchodní Asii, ve jménu studenové války „zadržování“ a „zatlačování komunismu“.** Strategie, která se stala natrvalo „svěrací kazajkou“ šílené arogance a bezohlednosti **při prosazování imperiálních zájmů nejnebezpečnější, o světovládu usilující imperialistické supermoci – Spojených států amerických.**

McNamarovy a Johnsonovy lži o „incidentu“ v Tonkinském zálivu

Tato eskalace začala agresivním aktem a **velkou lží o „incidentu“ v Tonkinském zálivu, ve vodách u břehů severního Vietnamu. Přitom byl nejen americký lid, ale celý svět oklamán celou sérií zlovolných lží.**

„Prezident **Johnson** odůvodňoval válku troufalým tvrzením, že Vietnamci zaútočili jako první a americké impérium

pouze vrací úder. Konkrétně tvrdil, že cílem vietnamského útoku se stala americká válečná loď Maddox, hlídkující u pobřeží Vietnamu. Ve svém projevu odvysílaném 4. srpna 1964 pozdě v noci (ve 23:36 h) televizi, doslova uvedl: „Jako prezident... mám povinnost sdělit americkému národu, že opakované nepřátelské akce proti americkým lodím v oblasti Tonkinského zálivu mne dnes donutily vyslat americkým ozbrojeným silám rozkaz, aby na tyto akce reagovaly.“

První útok na loď Maddox z 2. srpna byl dnes, 4. srpna nepřátelskými plavidly opakován...

Tento nový akt agrese proti našim jednotkám ukazuje, jak důležitý je boj za zachování míru a bezpečnosti v jihovýchodní Asii... Zachování míru vyžaduje tvrdost.“ (Ganser D.: *Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN... GRADA PUBLISHING, 2017, s. 132-133.*)

Je jisté, že přítomnost válečné lodi USA severní Vietnamce provokovala, když navíc nelze vyloučit, že nepronikla do jejích výsostných vod, neboť křižovala při pobřeží severního Vietnamu. To vše se událo v situaci, kdy v rámci amerického plánu (Operational Plan 34 A) „**podnikaly jihovietnamské hlídkové čluny pod ochranou noční tmy nájezdy na pobřeží severního Vietnamu, během kterých ničily radarová zařízení a vojenské sklady protivníka.** Tyto jihovietnamské útoky na infrastrukturu severního Vietnamu byly CIA označovány jako přísně tajné a veřejnost o nich tehdy neměla ani tušení... Útoky z moře... Z pohledu severních Vietnamců vzato vypadala situace tak, jako by americká válečná loď Maddox kryla a koordinovala jihovietnamské útoky.“ (*Tamtéž, s. 133.*)

Severní Vietnam reagoval na provokaci vysláním tří rychlých člunů do Tonkinského zálivu, kde se měly podílet na odrážení útoků prováděných nepřítelem. Když se tyto čluny „přiblížily k válečné lodi Maddox na vzdálenost menší než šest mil, zahájili Američané palbu. Jeden ze severovietnamských rychlých člunů byl zasažen a čtyři členové jeho posádky zahynuli.“

Severní Vietnamci vypálili torpéda... docílil zásahu se jim však nepodařilo. Americká válečná loď Maddox nebyla v průběhu potyčky z 2. srpna zasažena ani poškozena, žádný Američan nezemřel.

Dne 4. srpna informoval ministr obrany Robert McNamara prezidenta Johnsona o tom, že Maddox byl znovu ostřelován torpédou. To však byla lež...

Dne 4. srpna 1964 se v Tonkinském zálivu žádný druhý útok na americké lodě nekonal.“ (*Tamtéž, s. 133-134.*)

Útok na válečnou americkou loď Maddox **byl pouhým výmyslem amerických stratégů, šířený buržoazními pseudově-**

deckými historiky a propagandisty, falzifikátory dějin.

V americkém „elitním“ tisku běželo šíření oné Johnsonovy velké lži pod taktovkou CIA, která byla v novinářských kruzích vždy dobře „zaháčkována“ a měla na tisk „velkou páku“.

5. srpna 1964 hlásal palcový titulík v listu *Washington Post*: **„Americké letouny bombardovaly Vietnam po druhém útoku na naše válečné lodě.** K akci došlo, aby se zamezilo agresivním činům.“ A další prestižní noviny *New York Times*, **prezentovaly na své titulní stránce válečné lži, že: „Po nových útocích na americké lodě v Tonkinském zálivu nařídil prezident Johnson provedení odvetných úderů na vojenské lodě a infrastrukturu severního Vietnamu.“** (*Tamtéž, s. 135.*) To jen pro ilustraci.

Tak ne poprvé a naposled **agrese Spojených států, útočná válka proti Vietnamu, byla zahájena lživě, na bázi lží, nemluvě o tom, že navíc bez mandátu OSN.**

Zostření agrese ve Vietnamu za éry prezidenta Johnsona

„**Vojáci se adaptují... na ty hrůzy, adaptují na zabíjení a umírání... Já se začal mariňáků vyptávat. Díky tomu jsem si uvědomil, že tohle je naše práce.**“ *Roger Harris, Mariňák z Vietnamu (Válka ve Vietnamu, č. 5 – Tohle je naše práce. Dokument USA 2017; 08:00-10:02.)*

V červenci 1965 vyslal prezident L. B. Johnson **120 tisíc amerických vojáků do Vietnamu, aby tam bojovali proti komunismu:** „Zeptal jsem se velitele našich sil generála Westmorelanda - co ještě potřebuje, aby zastavil toto rostoucí nebezpečí, a vše potřebné také dostane.“ Pro Američany to byl začátek otevřené angažovanosti ve Vietnamské válce. **Vyslali jsme tam velké množství vojáků, aby zabránili porážce jižního Vietnamu, která by podle nás bez této naší intervence byla otázkou několika málo měsíců. Tehdy byla ohrožena bezpečnost a základní hodnoty Spojených států a celého západního světa.**

Američané postupně směřovali k **otevřené válce ve Vietnamu po více než 20 let.** Vše začalo v roce 1945, v posledním roce druhé světové války.“ (*Válka ve Vietnamu (1), Peklo na zemi, dokument USA - prvá část, Nacionalismus a budoování národa 1945-1960; 01:30 – 02:53.*)

Jak jsem již uvedl, „USA shodily na Vietnam třikrát víc bomb, než použily za celé období druhé světové války. Mezitím ještě **v rámci opatření schváleného Kennedym, bylo (ve jménu „demokracie“ a respektování „lidských práv“ a „svobod“ made in USA – Z. K.) přes pět**

milionů rolníků vyhnáno z vesnic a přesídleno do táborů ohrazených ostnatými dráty. Desetitisíce údajných komunistů, z nichž řadu tvořili reformátoři nebo kritikové vlády, byly zavražděny v rámci „programu Phoenix“ ... Vraždy civilistů se staly běžnou praxí ...“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Press Brno 2015, s. 213.)

Volby L. Johnsona prezidentem USA v roce 1964 byly prý „označovány jako „vítězství míru“. Po volbách však Johnson zahájil nepřetržitý proces eskalace konfliktu a výrazně rozšířil „zóny volné palby“, kde se cokoliv považovalo za legitimní cíl. **Arzenál přijatelných zbraní USA se ROZŠÍŘIL O NAPALM, TŘÍŠTIVÉ PUMY a BÍLÝ FOSFOR**, který prohořívá z kůže rovnou až na kost a způsobuje strašlivou smrt. V době norimberských procesů se všechny tyto prostředky považovaly za ilegální zbraně.“ **Johnson „v dubnu 1965 poslal do Vietnamu 75 tisíc vojáků** – a dalšího téměř půl milionu do konce roku 1967. **Počty odvedených dosahovaly 35 tisíc měsíčně** a USA se začaly plně věnovat nalezení kritického bodu Vietnamu.“ (Tamtéž, s. 209, 212.)

Tímto „kritickým bodem“ byl chápán „bod zlomu“, kdy pod obrovským tlakem systematického a bezohledného bombardování a strachem před použitím atomových bomb, to severní Vietnamci vzdají.

Odporně bezohledné bombardování - vyvražďování civilního obyvatelstva

Jak bylo uvedeno, Američanům nedělal žádný problém používat i naprosto zakázané typy zbraní. Byli na to zvyklí z válčíště druhé světové a korejské války. **Těžké bombardování civilních cílů s mnoha tisícovým počtem civilních obyvatel nejen v Evropě.** Za vše mluví příklad, jakým bylo vyvražďování civilního obyvatelstva v Evropě (vybombardování Drážďan), ale především bezohledné, ne nutné **shození atomových bomb** na Japonská města Hirošimu a Nagasaki. Tehdy poprvé spatřil svět to, co je vskutku **masové vyvražďování civilního obyvatelstva, včetně zcela nevinných dětí, žen, stařen a starců.** Byl to **projev totální nelidskosti** a bezohlednosti americké „politické a ekonomické elity“, prahnoucí po světovládě.

Vždyť „Tři měsíce před hirošimskou tragédií americké výzvědné služby hlásily Trumanovi, že Tokio je zralé na kapitulaci, když se proti němu zapojí Sovětský svaz, neboť Japonci vyjádřili Moskvě své přání skončit válku a ka-

pitulovat. Strach Japonců z SSSR byl oprávněn, na hranicích s Mandžuska už stála jeden a půl milionová Rudá armáda. Navíc *americký prezident dostával přes neutrální evropské země japonské návrhy na kapitulaci...*“

(Števk L. a kol.: *Přepisovači dějin, Západ falšuje historii...*, Vydala: Žilinská prvá obchodná s.r.o., 2019, s. 42.)

Takže intenzivní a nepřetržité bombardování nejen severního Vietnamu, nečinilo americkým agresorům žádný problém... Jen v roce 1966 dohromady **17 amerických rozsáhlých (vojenských) ofenziv, připravilo o střechu nad hlavou přes 3 miliony lidí.** Přibližně jedna pětina jihovietnamské populace. (*Válka ve Vietnamu (1), Peklo na zemi, dokument USA, (Nacionalismus a budování národa 1945-1960; 10:55.)*)

Pokud jde o totálně bezohledné, nelidsky zločinné metody masově likvidující nejen životy nevinných lidí, ale i přírodu, pak došlo k tomu, že američtí agresori na základě principu, jež zformulovali: „Objevil se další jednoduchý nápad. **Charlie se ukrývá v džungli. Zničme tedy džungli.** A tak se od roku 1961 postupně začaly používat defolianty. Začaly se tím zabývat speciální jednotky, jakou byla 42. chemická rota... Defolianty, byly to **prostě prostředky na hubení plevelu (herbicide).** Nakonec měly **zničit téměř jednu třetinu všech vietnamských lesů.** Když tyto (*vypleněné* – Z. K.) oblasti američtí vojáci znovu obsadili, byli mnozí kontaminováni. **23 tisíc z nich pak podalo na armádu žalobu. Jestliže zdevastovaná džungle přesto nakonec přežila defolianty, zbývalo jediné řešení: VŠECHNO SPÁLIT!** To bylo posláni **NAPALMU.**“ Jeho zápalná směs dosahovala po výbuchu 2 000 stupňů celsia. (*Z dokumentu: Neznámé pohledy na Vietnamskou válku – 2 – Tajemství zbraní – 23:52-25:20.*) Nešlo tedy o nic jiného než o **obludný zločin proti lidskosti.**

Zločiny proti lidskosti

Bestiální brutalita esesáckého ražení u **amerických vojáků, se projevila při masovém vraždění vietnamských civilistů.** Tak dokonce v „listopadu 1969 deník *New York Times* odhalil, že 16. března 1968 jednotka ... z prvního praporu 20. pěšího pluku **postřílela ve vesnici My Lai až 504 zcela nevinných obyvatel.** (Hlaváček, P.: *Vymaňování USA z Vietnamské války, Barrister a Principal, 2014, s. 69.)*

Tuto, vůči zločinům proti lidskosti zavádějící, americké vojáky fakticky tolerující formulaci, nahradím přesnějším postižením skutečnosti, která se udála. Šlo o to, že „americké vojsko **zmasakrova-**

lo až pět stovek civilistů ve vesnici My Lai, přezdívané „Pinkville“, kvůli silnému sympatizování s nepřítelem. Velení v celé situaci naprosto selhalo a **byly tam znásilňovány, skalpovány a mrzačeny malé děti, těhotné ženy i starci.** Na americké vojáky mezitím nevyválili ani jediný výstřel.“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky americké historie ... Press Brno 2015, s. 221.)*

Šílené na tom všem je, že **v americké, prý „demokratické“, „lidská práva“ ctící, avšak zmanipulované společnosti, průzkum veřejného mínění odhalil, že „65 % Američanů vypovědělo, že je zprávy o masakru nijak netrápí.“** (Tamtéž, s. 221.) **Vskutku drsná země, s mnoha lidmi ochuzenými o lidskost, empatii k druhým lidským bytostem.**

Zde ještě dodejme, že o „tři roky později byl válečným soudem shledán vinným jediný voják (?! – Z. K.), nadporučík William Callev. Původně dostal doživotí, ale už po třech letech byl omilostněn. Šetření incidentu... navíc **prokázala, že podobné případy nebyly ojedinělé a armáda o nich vědomě mlčela.**“ (Hlaváček P.: *Vymaňování USA z Vietnamské války, Barrister a Principal, 2014, s. 69.)*

Proti americkým zločinům ve Vietnamu, „se ale otevřeně postavila i část amerických veteránů, která vypovídala v kauze „**Vyšetřování zimního vojáka**“ (*Winter Soldier Investigation*).

John Kerry, mluvčí skupiny „Vietnamští veteráni proti válce“ (*Winter Veterans Against the War*), v dubnu 1971 při slyšení Senátního výboru pro zahraniční záležitosti **popisoval, jak někteří vojáci „osobně znásilňovali, odřezávali uši, sekali hlavy, pomocí drátů z přenosných vysílaček obvazovali lidské genitálie a pak do nich pouštěli proud, sekali údy, odpalovali lidská těla, občas stříleli na civilisty, ničili vesnice jak za dob Džingischána, zabíjeli dobytek a psy jen pro legraci...“** Kerry 1971 (Tamtéž, s. 69.)

Ve Vietnamu a Kambodži, páchali amíci, tito „světloňoši“, dle Churchilla fakticky nadřazené „anglosaské rasy“ (*viz jeho projev ve Fultonu*) a šířitelé „lidských práv“ a „svobod“, **obdobné, ne-li horší zločiny, než jaké páchali nacisté za druhé světové války.**

Protesty ve Spojených státech proti válce ve Vietnamu

Poté, co byly postupně vyčerpány „lidské zdroje“ pro válku ve Vietnamu z dělníků, pracujících chudých tříd, **došla řada na střední, majetnější vrstvy, na jejich studující děti.** A to se jim samozřejmě velmi nelíbilo. Tak se **začal rodit otevřený odpor proti válce.** „Americké vysokoškolské kampusy začínaly hučet

aktivismem. V říjnu 1967 došlo k jednomu z prvních násilných střetnutí na *Wisconsinské univerzitě*. Johnson, přesvědčen, že za protiválečným hnutím stojí komunisté (ubohá úroveň myšlení nejvyššího představitele, prezidenta USA – Z. K.), poručil CIA, aby našla důkazy s pomocí rozsáhlého sledování a dalších praktik shromažďování informací.

Tyto ilegální domácí operace CIA s krycím názvem „Chaos“ trvaly téměř sedm let, nahromadily počítačový rejstřík tří set tisíc občanů a organizací a rozsáhlé složky údajů o více než sedmi tisících jednotlivců, *zapojení komunistů se jim však prokázat nepodařilo.*

a) Mezi hlavní cíle FBI patří nositel Nobelovy ceny za mír Dr. Martin Luther King jr.

Martin Luther King požadoval ukončení války ve Vietnamu, kde padlo mnohem více černých Američanů než bělochů a vysoké výdaje na tuto válku by bylo lepší vynaložit na zabezpečení sociální spravedlnosti v USA: „Ať si to uvědomujeme nebo nikoli naše účast na válce ve Vietnamu ukazuje, že máme vůči utlačovaným tohoto světa příliš málo sympatií. Válka odhaluje naši antikomunistickou paranoiu a naši neschopnost vcítit se do obav a nouze chudých. Válka odhaluje náš podíl na neokolonialistickém dobrodružství ... Tyto bomby, svržené ve Vietnamu, explodují u nás doma: Ničí naši naději a možnost vytvoření poctivé Ameriky.“ (Ganser, D.: *Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN...*, s. 142.)

Černá Amerika se nacházela na pokraji vzbouření. Americkými městy otřásaly nepokoje již několik let, ale nyní se za jedině léto roku 1967 odehrálo pětadvacet velkých nepokojů, trvajících dva dny nebo déle a dalších asi třicet menších. Oddíly policie a Národní gardy (v podstatě armádní složky – Z. K.) pozabíjely 26 černochů v Newarku a dalších 43 v Detroitu.

Skandální odhalení magazínu *Ramparts* v březnu 1967 sdělilo veřejnosti, že CIA skutečně financovala *Národní studentskou asociaci*. Také další liberální skupiny byly odhaleny jako krycí organizace CIA, přičemž peníze Ústřední zpravodajské služby proudily do rukou profesorů, žurnalistů, pomocných pracovníků, delegátů, odborových vůdců nebo aktivistů za občanská práva, kteří za ní dělali špinavou práci. Mezi zdiskreditovanými se objevila i Fordova nadace, rádio Svobodná Evropa, nebo Kongres svobodné kultury.“

(Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 213 a 215.)

b) Nejen to. V říjnu 1967 napochodovalo k Pentagonu 100 tisíc lidí

V přístupu jim zabránila ozbrojená pěchota. McNamara však nařídil, aby neměla nabitě zbraně.

Je otázkou, zdali je to pravda, nicméně takovouto případnou skutečnost, nemohli demonstranti znát. Pro ně to byla velice nebezpečná situace. V této souvislosti připomínám záběry z této demonstrace, použité v dokumentu USA z roku 2017, „Válka ve Vietnamu, č. 5, Tohle je naše práce“. Zde patřičný komentář se vůbec nezmiňuje, že ozbrojení vojáci neměli nabitě zbraně.

Sám vše sledoval z velitelského stanoviště na střeše. Nyní (podle O. Stonea – Z. K.) osamocen uvnitř státního zřízení, McNamara ztratil naději. K Johnsonovi dorazily zvěsti o jeho zhroutilí...

Když McNamara trval na tom, že další bombardování nebude fungovat, Johnson byl sinalý vzteky. Vyžadoval od svých podřízených loajalitu...

době v USA činil jen 11 %. Avšak jejich podíl na počtu padlých ve Vietnamu představoval víc než 21 %. Rovněž při demonstracích umíralo stále víc černochů. (Deschner K.: *Utajované dějiny USA...*, Eko konzult 2016, s. 261.)

c) Ještě několik údajů

z jiných zdrojů o tom, že vedle války ve Vietnamu, vedla pseudodemokratická vláda Spojených států i boj proti vlastnímu lidu.

„Za pomoci policie a tajné služby, národní gardy a tisíců výsadekářů (tedy pravidelné ARMÁDY US! – Z. K.) krvavě zasahovala při rasových nepokojích“, spjatých s válkou ve Vietnamu:

- V srpnu 1965 bylo v Los Angeles zabito 35 lidí a vznikla škoda za 40 milionů dolarů.

- V červenci 1967 v Newarku v státě New Jersey bylo zmasakrováno 26 osob a 1 500 bylo zraněných.

- V tentýž měsíc, v Detroitu, zahynulo 40 lidí a 2 000 bylo zraněných, přibližně 5 tisíc ztratilo v důsledku požárů bydlení.“

(Deschner K.: *Utajované dějiny USA...*, Eko konzult 2016, s. 257-258, 260.)

d) Z dokumentárního filmu USA

číslo 6, z roku 2017:

„4. dubna 1968 informoval nový kandidát na prezidenta USA Robert Kennedy, že byl zastřelen, zavražděn M. L. King: „V tento těžký

A tak Johnson McNamaru vyhodil a oznámil mu, že se stane prezidentem Světové banky. Jeden z poradců vyprávěl, že na svém posledním zasedání vlády McNamara konečně vybuchl: „To proklaté bombardování nestálo vůbec za nic, k ničemu nevedlo. Shodili tam víc bomb než na celou Evropu za celou druhou světovou válku, a nevedlo to k cruci, vůbec k ničemu.“ (Tamtéž, s. 215.) To je hrůzostrašné, na malou zemi v Jihovýchodní Asii? Tak mohou konat jen zločinní psychopaté!

„Hooverova FBI nyní dělala všechno, co mohla, aby rozvrátila protiválečné hnutí, podobně jako to dělala mnoho let s hnutím za lidská práva. Do organizací Nové levice se infiltrovali stovky agentů... Hoover se obzvláště obával toho, že by se protiválečné protesty mohly spojit s bojem za zrovnoprávnění černochů, protože na frontových liniích padl neúměrný počet černých vojáků.“ (Tamtéž, s. 217.)

Konkrétně řečeno, podíl černochů mužského obyvatelstva mezi 18 a 29 lety v té

den, v této těžké hodině pro Spojené státy je dobré položit si otázku: *jaký jsme národ a jakým směrem se ubíráme.*“ V příštích týdnech Afroameričané, truchlíci, frustrující, rozzlobení, vyšli do ulic ve více než ve stovce malých i velkých měst. A to včetně New Yorku... a Washingtonu D. C., kde hořelo pouhé dva bloky od Bílého domu. „Když zabili Dr. Kinga, otevřeli tím oči spoustě černochů, kteří se báli vzít do ruky zbraň. Teď ty zbraně do rukou vezmou.“ (Stokely Carmichael) „Žijeme ve zvráceném světě. Ten kohoutek zmáčkla rasistická společnost, v níž žijeme.“ (Jesse Jackson) „Násilí plodí násilí, represe plodí odplatu. A tuto nemoc může z našich duší odstranit jenom očista celé společnosti.“ (Robert Kennedy)

Přitom byl sám R. Kennedy, poté co zvítězil ve volebním klání v primárkách v Kalifornii, zavražděn a jak jinak, než neznámým a nepříčetným jedincem, mladým Palestincem...

V létě roku 1968, při srpnovém jednání 35. sjezdu Demokratické strany USA,

čelilo **brutálnímu zákroku chicagské policie 10 000** (dle dokumentárního filmu z roku 2017, č. 7, to bylo 15 tisíc) **protiválečně zaměřených protestujících**, společně s médii. Televize nyní předkládala realitu, se kterou se veřejnost ještě nikdy dříve nesetkala: **Americké úřední osoby se jak doma, tak v zahraničí chovají jako agresoři.** Zdálo se, že se země začíná rozpadat. Lidé mluvili **o propasti mezi protiválečnou levicí a proválečnou pravíci** jako o občanské válce, podobné té, jež rozdělila zemi na kusy o sto let dříve. (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie...* Press Brno 2015, s. 219-220.)

K potlačení demonstrujících byli připraveni **elitní vojáci** vycvičení proti „výtržnostem“. V pohotovosti bylo připraveno **12 tisíc chicagských policistů, dále 6 tisíc vojáků a dalších ozbrojených příslušníků Národní gardy a 1000 agentů FBI, CIA a vojenské rozvědky.** /18:01/ K obrovské, přímo brutální reži došlo mj. jak v **Grantově parku v centru Chicaga** (dle záznamu a komentáře NBC NEWS - /20:40/), tak i **před hotelem Hilton**, kde byl štáb Demokratické strany. Sem napochodovalo tisíce demonstrantů (nejen studentů), protože jim bylo zakázáno přiblížit se k místu, kde se sjezd této strany konal. V dokumentu jsou přitom prezentovány **záběry bezohledného mlácení bezbranných lidí tyčemi, hlava nehlava, včetně útoku vojáků proti demonstrantům, s namířenými puškami ...** (21:35). (Viz dokument USA z roku 2017, „Válka ve Vietnamu“, č. 7, *Honba za přízraky – 17:43-22:25.*) Šílené. Holt to je Amerika, přeci jen země neomezených možností!

e) A uprostřed těchto strašlivých střetů „dostal šanci naplnit svůj životní osud **zapřísáhlý antikomunista Richard Nixon**, kterého o prezidentství v roce 1960 tak hořce připravil John Kennedy. Málem však prohrál... Nixon se **svezl na zlosti oné**, jak později řekl „**tiché většiny**“. Jeho poselství práva a řádu rezonovalo u bílých voličů vyděšených ze vzbouření v ghettech, potyček na univerzitní půdě i rostoucí zločinnosti, a tak Nixon nakonec ve velmi těsném souboji **vyhrál.**“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie...* s. 219, 220.)

Zní to neuvěřitelně, ale podle Gallupova průzkumu 56 % Američanů souhlasilo se způsobem, jakým se policie vypořádala s demonstranty.

Když se pak **Nixon rozhodl zahájit svou volební kampaň kolonou aut projíždějících ulicemi Chicaga, přišlo jej povzbudit téměř půl milionu obyvatel města.**“ (dokument USA z roku 2017, „Válka ve Vietnamu“ č. 7 - 22:35-22:54.) Tak dokázal ve volbách porazit kandidáta demokratů, Huberta Humphreye, který vstoupil do volebního klání s ukončením války ve Vietnamu.

Richard Nixon prezidentem: místo ukončení války, její eskalace

„Když R. Nixon 20. května (1968) vstoupil do Bílého domu, ve **Vietnamu sloužilo 540 tisíc amerických vojáků. Od roku 1961 jich v boji padlo přes 31 tisíc**, tj. víc než v Korejské válce (1950 až 1953). Jenom za rok 1968 zemřelo více než **14,5 tisíce mužů**, přičemž **od Nového roku (1969) každý týden umíralo až 200 vojáků.** Mimo navýšení lidských obětí dosáhly válečné náklady od počátku americké angažovanosti ve Vietnamu téměř 30 miliard dolarů (Kissinger 2002: 49).“ (Hlaváček P.: *Vymaňování USA z Vietnamské války...* s. 35.)

Jako prezident Spojených států „**vyhlásil „tajný plán“ ukončení války ve Vietnamu**, s jehož podrobnostmi se nemínil s kýmkoliv dělit. Richard **Nixon... ve skutečnosti nepřinesl mír, právo a řád, nýbrž válku, chaos a nepořádek...** Nixon a jeho bezpečnostní poradce a později ministr zahraničí **Henry Kissinger, válku ve skutečnosti rozšířili, takže trvala ještě dalších sedm let. K polovině z celkového počtu obětí došlo právě za Nixona.**“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 220.)

Žádný „tajný plán“ na ukončení války Nixon neměl. Jeho určitý, avšak pochybný „plán“ spočíval jednak ve „**vietnamizaci**“ války, kdy se prý z Vietnamu měly americké jednotky stáhnout a být nahrazeny vojáky z jižního Vietnamu, vycvičenými a vyzbrojenými Spojenými státy. K tomu navíc mělo být jimi

(USA) uskutečňováno systematické a nemilosrdné bombardování Severního Vietnamu a Vietkongu. A to tak dlouho, dokud se nevzdají. Tedy do „**bodů zlomu**“, kdy to budou muset vzdát. K tomu mělo přispět i **jaderné vydíraní - hrozba použití atomových bomb**, jako ve válce v Koreji!

„Le Duan, generální tajemník KS Vietnamu, „později jednomu zahraničnímu reportérovi řekl, že **USA hrozily použitím jaderných zbraní při třinácti různých příležitostech**“. (Tamtéž s. 222.)

Co je třeba také připomenout, je to, že na přelomu 60. a 70. let, byl stav v americké intervenční **armádě ve Vietnamu** takový, že se **začaly množit případy vojáků, závislých na drogách, odmítání uposlechnutí rozkazů nebo dokonce vraždy velitelů.** Vojáci Americké armády „**utíkali k marihuane a heroinu** a další muži zemřeli, protože jejich druhové si ujeli na drogách, ze kterých profitovali čínští překupníci a saigonští generálové... Mladí odvedenci se těžko srovnávali s faktem, že se mohou stát poslední obětí války, kde již zmizela naděje na vítězství. **V roce 1970 dosáhla konzumace drog dvojnásobné úrovně ve srovnání s korejskou válkou.** Podle průzkumů **v roce 1989 až 25 % alespoň jednou zkusilo marihuanu...** Závažnější problém představovalo dostupné a levné opium a velmi nebezpečný heroin.“ (Hlaváček P.: *Vymaňování USA z Vietnamské války...* s. 68-69.)

Američané, vzhledem ke své bezbřehé, egoistické domýšlivosti, nadutosti, zpupnosti a drsnosti, nebyli vůbec schopni pochopit, že existuje lid, který nelze porazit, neboť bojuje, aby ochránil svou zemi, svou vlast před cizími uchvatiteli. Takový byl mj. Ruský, sovětský lid, tak jako lid Vietnamský.

Všichni se nedají zotročit nebo koupit!

Další nárůst protestů proti válce ve Vietnamu

Došlo k tomu, že na **podzim roku 1969** Nixon s Kissingerem plánovali „brutální útok, zřejmě s použitím jaderných zbraní, ale tento **plán jim nevyšel, když se v říjnu zapojily miliony lidí po celých USA do moratoria na ukončení války a v listopadu se shromáždilo tři čtvrtě milionu protestujících ve Washingtonu.** Nixon na to však nedbal. Vyhlásil **vojsku tajnou pohotovost a poslal 18 letounů B-52 s jadernou výzbrojí přes polární ledovou čepičku směrem k Sovětskému svazu**, aby donutil sovětské vůdce – znovu a zase bez úspěchu – k tomu, přimět severní Vietnamce **přijmout americké mírové podmínky.**“ (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států ...*, s. 221-222.)

Podle Nixonova právníka Johna Deana, „byl Nixon lidmi protestujícími proti válce doslova posedlý a často vyjadřoval ochotu, s jakou by se pustil do boje s jejich urážkami. Ale nyní v **dubnu roku 1970**, když se R. Nixon „dostatečně zocelil tím, jak neustále pil a pořád dokola se

díval na film *Generál Patton ... oznámil společnou americko-jihovietnamskou pozemní invazi do Kambodže*, s cílem zničení pohraničních základů. Poslal tam 30 tisíc amerických vojáků. To vyvolalo další demonstrace studentů, kdy na „Jackson University v Mississippi a Kent State University v Ohiu bylo zastřeleno a zabito šest studentů. Protestů se zúčastnilo čtyři miliony studentů a 350 tisíc akademiků. Víc než třetina vysokých škol a univerzit v zemi pozastavila výuku... Protesty a násilné střety se rozšířily na více než sedm set vysokých škol.“ (Tamtéž s. 223.)

Zde je na místě dodat, že podle průzkumu veřejného mínění si 58 % občanů myslelo, že ta střelba do studentů, byla oprávněná! (Válka ve Vietnamu č. 8, *Moře v plamenech, dokument USA 2017, /50:37 až 50:43/*). Nejen to, rodičům jednoho ze zastřelených studentů (se stipendiem ve výcvikovém programu pro důstojníky v záloze), lidé – z pozic naprosté nelidskosti – psali, že by měli být za smrt svého syna vděční. Protože, by z něj byl jen další komunista. (Tamtéž /50:43 až 51:00/.)

Absurdní, totálně zmanipulovaná, antihumánní, naprosto nedemokratická, totalitním až fašizoidním myšlením dominantně zatížená sociální vrstva, prezentující názory oficiální propagandou, sdělovacími prostředky naprosto cíleně zdeformovaného „veřejného mínění“.

Zároveň se vzdušná válka přiosřila. „Chci, aby tam odletělo všechno, co umí létat, a vymlátilo z nich duši.“ Znělo to jako rozkaz od gangstera než od státníka. Kissinger tedy předal rozkaz bombardovat „všechno co létat, a všechno, co se pohne“ – slova, která by se hodila pro osazenstvo norimberské lavice obžalovaných... **Bombardování Kambodže trvalo až do srpna 1973**, kdy Kongres zavřel kohoutek dalšího financování války. **USA zasáhly přes 100 tisíc míst.** Uprchlíci v zemi se zcela zdevastovanou ekonomikou začali proudit do hlavního města Phnompenh.“ **V americké fázi války bylo zabito půl milionů Kambodžanů.** (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 223-224.)

Zatímco prezident Nixon „bombardoval Kambodžu a pokračoval také v tajném, zcela ochromujícím bombardování maličkého Laosu, které začalo již v roce 1964... také poprvé od roku 1968 udeřil bombami i na severovietnamská města. Počet civilních obětí prudce stoupal. A po drtivém vítězství ve volbách nad protiválečným kandidátem G. McGovernem

v prosinci 1972 rozpoutal Nixon na severu dvanáctidenní „vánoční bombardování“ – nejintenzivnější z celé války (které srovnávalo se zemí cíle kolem Hanoje a Haiphongu – Z. K.). Ve světě se strhl ohlušující poprask. Hned další mě-

síc v Paříži byla uzavřena mírová smlouva... USA souhlasily, že zaplatí severnímu Vietnamu 3,23 miliardy dolarů v reparacích, později to však nesplnily.“ (Tamtéž s. 224-225.)

Co jiného lze od agresorů čekat?

Před ukončením války USA ve Vietnamu

Nixon poté „vrátil“ „poslední bojové jednotky domů v březnu 1973. Stejně tak jako o dvě desetiletí později v Iráku a v Afganistánu investovaly USA obrovské finanční sumy do výcviku a vyzbrojení zkorumpovaného spojence, aby nyní mohl bojovat sám za sebe“. Přitom tento „šilenec“, „americký demokrat“, představitel „nejdemokratičtější“ a „nejsvobodnější“ supervelmoci (jež prý garantovala sobě a celému světu fungování univerzálních „lidských práv a svobod“), v dubnu téhož roku, „ve snaze získat čas pro jihovietnamskou armádu, nařídil nejintenzivnější bombardování za celou dobu války, a to na severu i na jihu. Protože ho však zastihla přílivová vlna aféry Watergate, byl donucen tento rozkaz odvolat. Válka se táhla ještě dva roky, až se jihovietnamská armáda prostě zhroutila a rozprchla. **Severovietnamské vojsko** v dubnu 1975 obsadilo **Saigon**.“ (Tamtéž s. 225 - 226.)

ZÁVĚR

1. Faktem je, že politická reprezentace USA, prosazující a garantující svou agresivní, o světovládu usilující politiku, nechtěla pochopit, že válka ve Vietnamu byla o nezávislosti této země. Její lid měl již dost **francouzských, japonských a poté i amerických** válek chtivých kolonizátorů, kteří jen zotročovali její lid a drancovali jejich zemi. Kdy američtí agresori svou

nejmodernější vojenskou technikou, při obludně masivním bombardování, při použití napalmy, zakázaných chemických zbraní bezohledně ničili vše, co jim bylo na překážku. Včetně přírody, nejen polí ale i džungle samé, neboť se stala skryší a pevností lidu, který bránil svou zem a sebe sama, před cizáckými, barbarskými vetřelci.

2. Z uvedeného, vedle celé řady dalších faktů, vyplývá, že ve Spojených státech šlo a jde (nejen v zahraniční, ale i v domácí politice) o **nedemokratický politickomocenský systém**, se silnými represivními rysy (dokonce při využití ozbrojených vojáků - mariňáků a parašutistů). Zejména zde jde o **bezohlednou agresivitu, sloužící nejvyšším vrstvám panující třídy oligarchů, velkoburžoazie v ekonomice i v politice Spojených států.** O systém, jenž je **přesycen nejen rasismem, bezohledným egoismem, arogancí a násilím** (včetně používání střelných zbraní, jež se stalo běžným i ve světě dětí - školáků a studentů), ale zároveň **opředený mnoha mýty o „svobodné“, „demokratické“ společnosti, které danou realitu silně zamlžují.**

3. O jakou „svobodnou“ a „demokratickou“ společnost může jít, když je zde (v USA), považováno za jeden z největších lidských zločinů to, že myslíte jinak, nekonformně, ne egoisticky, ale sociálně, kolektivisticky? Tedy být stoupencem ne totálního **individualismu, egoismu, subjektivistického a voluntaristického pojetí „svobody“, ale společenského pokroku, skutečné sociální rovnosti** (ekonomické, politické, právní a kulturní - s přístupem ke vzdělání, vědomostní rovnosti!) a tím i **spravedlnosti.** Kde proti právu již nestojí váha a bezmezná síla peněz. **O jakou společnost zde (v USA) jde, když největším zločinem je to, že jste, nebo můžete být komunistou!** Nemluvě o tom, že za komunistu je považován téměř každý, jemuž je vlastní kritické myšlení, kdo odmítá nejen koloniální nebo nekoloniální porobení svého národa, své vlasti? Kdo je stoupenec emancipace porobených a vykořisťovaných, pracujících tříd, kdo je proti neustálému až horečnému zbrojení a válkám? Kdo chcete být stoupencem realizace, naplnění myšlenek socialismu a komunismu, kdy „nejlepší komunista je prý mrtvý komunista“ a proto vůči komunistům musí být vedena permanentní válka. **Ať to stojí, co to stojí. I za cenu zániku lidstva v termojaderné válce!**

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.